

**IVAN
GALAMBICA**



**TEMNÉ ZVONY
KOSTELNÍ** ANEB

ZTRATIL SE JINDRA NOVÁK

TEMNÉ ZVONY
KOSTELNÍ

aneb

ZTRATIL SE JINDRA NOVÁK

Ivan Galambica

Máte rádi kriminálky? Příběhy temné, jako noc, s detektivní zápletkou. Tak, zde máte jednu další. Snažil jsem se být originální, ale možná jsem nechtěně podlehl obecnému trendu vyprávění a nechtěně zkopíroval něco, co znáte odjinud. Ano, někdy možná v tomto příběhu opravdu kopíruji již známé, přiznávám. Znalci detektivek, či fandové kriminálních příběhů budou možná mým příběhem zklamáni. Mohou mít totiž pocit, že to, co příběh vypravuje, již znají. Že to již někde slyšeli, či četli, nebo viděli. Ano a já to připouštím. Možné to je. Nechci nikoho kopírovat, ale připouštím, mohlo se to stát.

Děj příběhu, který právě začínáte číst, je zasazen do malebné, civilizací nezkažené, vesnice. Do Brdských lesů. Přírodou ovládaném prostředí, kde je vše daleko od shonu města. Po kriminálce Orlické hory, Případech osmého oddělení, Policii Bodrava a dalších podobných příbězích, je zde projekt: BRDSKÉ OUVOZICE.

Jak již to v podobných příbězích bývá, i zde se setkáme s kriminalistickým esem. Mužem, který vyšetří vše. Mužem s bystrým úsudkem, mužem tvrdým jako skála. Není jím nikdo menší, nežli, všem jistě dobře známý, PLUKOVNÍK KLAUS. Ano. Starý, známý, plukovník Klaus. Muž pohledu zkoumavého, oblečen vždy neformálně, ale připraven v každém okamžiku svého bytí hájit zákon a pořádek. Chce pomáhat slabým, chránit bezmocné a trestat padouchy. Má na předloktí tetování. Je to anglicky. A tím se řídí. Má tam POM A HAT A CHRAN IT. Volně přeloženo to znamená: „Klobouk ve tvaru pomela je chronický.“ Jasně, úderné a všeríkající motto.

Vyšetřování zločinu totiž přece není žádná legrace. Proto to heslo. Zločin je vždy odporný a hnusný a odhalení pachatele opravdu není žádná zábava. Anebo je? Posuďte sami.

Tento příběh se jmenuje:

TEMNÉ ZVONY KOSTELNÍ, aneb ZTRATIL SE JINDRA NOVÁK

(Ti z vás, kdo mají slabší srdce, či nemají rádi napětí, by raději dále číst neměli. V příběhu se dočkáte krve, mordů, násilí a hnusných slov. Nebude nouze o plivání, vyměšování a podrobný popis policejních postupů. Příběh je plný mrtvol, netopýrů a pavučin. Nechybí ovšem ale ani sex, výstřely z pistolí, a napětí. Takže, je to jen na Vás! Zda číst, či nečíst! Varování jste byli!)

KAPITOLA PRVNÍ, KAPITOLA S NÁZVEM:

PROTOKOL JE ZÁKLAD!

Na policejní stanici v obci Brod byl život poklidný. Stejně, jako v celé obci, zde v Podbrdí. Náčelník policejní stanice, zralý muž, kapitán Bláha, měl na vše dost času. Jeho heslo bylo: ROZVAHA. Žádný spěch! Nic se nesmí uspěchat.

K ruce měl dva elévy. Snaživého strážmistra Kůstku. Mladého hochu, co ještě dychtivýma očima kouká na veškerou policejní práci. Hochu, který teprve před nedávnou dobou objevil funkci žiletky na vousy, neboť tento porost mu donedávna ještě nerašil. Nadšeného policistu, co má zrychlený tep při každém policejním hlášení ve vysílačce. Chlapce, co by chtěl jednou vyšetřovat vraždy. Ale copak tady v Brodě se někdy udála nějaká vražda? Tento mladý muž sleduje všechny televizní seriály s detektivní zápletkou. Jednou bude úspěšný policista. Ve svých představách, v budoucnosti, se vidí úplně jasně. Je to on! Zralý, ne již strážmistr, ale jistě již třeba poručík. V civilu. Vyšetřuje vraždu. Ve svém typickém baloňáku a s typickým gestem se zamýšlí.

„Ještě jsem se chtěl zeptat...“ vrací se již téměř odcházejíc. A skutečný pachatel jej má za otravného, ale neschopného policistu. A přitom on již dávno ví, kdo je vrah. Ten pachatel se nechal zmást ošuntělým baloňákem a autem, co je dávno veterán, kterým poručík Kůstka jezdí. To auto si kdysi vybrala jeho paní, líbilo se jí. Tak proto s ním stále ještě jezdí. Kůstka. Má rád svou paní, byť nikdo neví, jak

ona vypadá. Tak to jsou představy o budoucnosti, které si strážmistr Kůstka maluje ve své fantazii.

Někdy má představy jiné. Přes Brod jede rychlá kolona pěti aut. Lupiči. Přepadli banku. A ujíždějí právě přes Brod. Strážmistr je zrovna ve službě.

„Pomoc, pomoc, jestli je nezastavíte v Brodu, tak lupiči utečou s lupem, nikdy je už nikdo nenajde a navíc je ohrožen světový mír! A taky vývoj nové vakcíny proti hladu! A univerzálního léku na všechny nemoci! Tohle všechno je ohroženo, pokud je nezastavíte!“ ozývá se ve vysílačce. Je jen jediný muž, který může plány lupičů překazit. Strážmistr Kůstka.

Lupiči se opile smějí: „Cha, cha, chá!“

Jejich zjizvené a neoholené tváře se šklebí v grimase, které se snad ani nedá říkat smích. Copak se tito hnusní lidé mohou umět smát? Ach, Bože! Jak jsou odporní! Unesli jako rukojmí dítě, psa a kočku. Bože. Kdo rukojmí asi tak zachrání?

Strážmistr Kůstka ví, co je třeba. Vstává od stolu. Jeho čas přichází! Trhá na sobě uniformu. Jeho vypracované tělo je samý sval. Ano, tu a tam najdeme jizvu. To jsou vzpomínky na Afghánistán. A na Pouštní bouři. A na sobotní slevy v Kauflandu.

Kulometný pás kolem ramen. Taktický nůž do pouzdra a do zubů dva granáty. Strážmistr je připraven.

Proskakuje zavřeným oknem ven z policejní stanice. Na zádech má odstřelovačskou pušku, na prsou kulomet. U pasu má z jedné strany samopal a z druhé pistoli. Utíká Brodem. Lidé jej zdraví a mávají na něj.

„To je náš zachránce, náš strážmistr Kůstka!“ volají nadšeně a současně s úlevou. Vědí, že se jim nemůže nic stát. Jsou v bezpečí. Ze zahrádek hospod kynou strážmistrovi opilci sklenicí piva. Maminky od kočárků berou novorozence a ukazují jim běžícího strážmistra. Sami vzdychají. Touhou. A kanálů vykukují dělníci a mávají na strážmistra. Z letadel mávají piloti. Skrze zamřížovaná okna věznic mávají vězni. Mouchy mávají křidélky a stromy se naklání směrem k našemu hrdinovi. Ale strážmistr nic nedbá. Běží zachránit svět.

Lupiči se říjí rychlostí 47 km/h. Tak to ukazuje radar na lampě, který v Brodě nově mají.

„Je to dobrý, nikdo nás již nezastaví!“ křičí chraptavým hlasem jásavě jeden z lupičů.

Bum! První granát. Auta zastavují. Začíná masakr. Přestřelka, jakou svět neviděl. Strážmistr Kůstka je jak lasička. Kulky se mu snad vyhýbají. I když, pravda, ne pokaždé. Občas některý z lupičů přece jen zasáhne strážmistra. Třeba do ruky. Nebo do nohy. Nebo do hlavy. Ale strážmistr nedbá na bolest a zranění, dál střílí ze svých zbraní, dál hází granáty. Má totiž svoje poslání. Zachránit svět! Lupiči umírají jeden po druhém. Nakonec zůstane poslední z lupičů. Šéf.

On ví, že nevyhraje. Tak alespoň s sebou vezme rukojmí. Vytáhne ty děti (už jich je více) z auta a táhne je kamsi do polí.

„Odhoď zbraň, jsi obklíčený!“ volá na něj megafonem strážmistr Kůstka.

„Od začátku mi bylo jasné, že nevyhraji. Když jsem se dozvěděl, že proti nám stojíš ty, bylo mi jasné, že prohrají!“ volá šéf banditů a dodává: „Ale nechci se dát zadarmo! To pole, na kterém stojím, jsem

zaminoval!“ směje se lupič. Ano, je to tak. Ze země čouhají dráty s nápisem MINA. Bože! Jak z toho ven? Kdo to vyřeší?

Strážmistr míří ostřelovačskou puškou. Ví, že má jen jednu jedinou ránu. Nesmí minout.

Mezitím pana prezidenta země jeho podřízení informují o tom, co se stalo.

„Lupiči přepadli banku, vzali rukojmí a ujíždějí. Mají jako rukojmí dítě, nebo více dětí. Ale taky psa a kočku!“ říkají prezidentovi.

„Chytili je? Ty lupiče?“ ptá se prezident.

„Ne. Ale jedou přes Brod. Tak snad, strážmistr Kůstka tam...to je naše poslední naděje,“ doufá pomocník pana prezidenta a prezident se jen usměje: „Tak to jsou lupiči pěkně v průšvihů. Strážmistr Kůstka je sejme!“

A taky, že ano. Poslední lupič byl zastřelen. Nebylo to ale jen tak. Puška, kterou má strážmistr Kůstka k dispozici, najednou, z ničeho nic, nefunguje. Strážmistr ji musí zahodit a šéf lupičů se směje. Že by přece jen vyvázl se zdravou kůží? Náhodou ale zrovna vedle strážmistra Kůstky stojí jakýsi člen skupiny historického šermu s mušketou. „Je to funkční?“ ptá se jej strážmistr, ukazuje na mušketu a udivený muž odpovídá: „Je, ale střílet s tím a trefit se, to by dokázal opravdový machr. Eso nad esa!“

Strážmistr ovšem nemá jinou možnost. Bere si mušketu, zapaluje šňůru od prachové náplně a míří.

„Bum!“ Jedna rána a lupič je mrtev. Strážmistr Kůstka míří přesně. Jako vždy, konec konců. Lupičovo mrtvé tělo se zhroutí na zem. Lupič svírá v jedné ze svých rukou svazek mrkví.

„Hnus!“ řekne Zdeněk Pohlreich, který zrovna náhodou stojí vedle strážmistra Kůstky.

„Myslíte toho zločince? Třeba měl špatné dětství,“ snaží se jej obhajovat strážmistr Kůstka.

„Myslím ty mrkve. Jsou hnusné!“ vysvětluje známý kuchař.

„Tak, pozor! O mrkvích jen dobře!“ připomíná staré přísloví strážmistr.

Děti – rukojmí, se rozeběhnou směrem ke svému zachránci. Konečně jsou volné!

„Pozor! Miny!“ volá strážmistr. Jedno neopatrné dítě šlápne na minu! Jeho malé chodidlo šlápne přesně na roznětku. Ale naštěstí je strážmistr již poblíž. Rychle vyhrabe ten pekelný stroj a odhodí jej do dále.

„Bum!“ rána jak z děla.

„Pozor, musíš dávat pozor, mohla sis zničit botičky,“ promluví na dítě strážmistr a všichni se smějí. Vědí, že jsou v bezpečí. Všechny děti i kočka jsou zachráněny. Jen pes je v pasti. Pobíhá mezi čtyřmi minami. Do čtverce zasazenými. Jeho prostor je ohraničen plochou tak zhruba metr čtvereční. Ne větší. Utéci není snadné. Pes tam pobíhá, v tom malém prostoru a neví, kudy ven.

„Můj pejsek. Jmenuje se Kolja. Jsem tak smutná,“ zoufá si holčička a prosí strážmistra: „Prosím, zachráníte ho?“

„Ano. Jistě. Ale nebude to snadné!“ procedí Kůstka.

Bere megafon. Je nutné udržet psa v klidu, a aby nikam nechodil: „Ty, Koljo! Zůstaň na místě a nikam neběhej!“ volá do megafonu strážmistr. Vypadá to, že pes nechce postát.

„Zůstaň v tom metru, Koljo! Já si pro tebe přijdu!“ volá strážmistr. Pes je nešťastný.

„Koljo! Haf, haf, haf, vrrr, haf!“ promluví náhle psí řečí strážmistr. Pes se usměje, posadí se a čeká vzorně na záchranu. Ta přichází po chvílce z nebe. Na laně zavěšeném na vrtulníku, se opatrně spouští strážmistr Kůstka. Bere psa a volá: „Nahoru!“

Bylo to jen tak tak. Z reproduktorů, co jsou na minách, se celou dobu ozývalo: „Deset, devět, osm, sedm, šest...“ a ještě tam pro jistotu byla slečna, co držela barevné velké cedule s odpočtem. Byla to kost. V plavkách a se zaječími oušky.

Vrtulník vzlétl.

„Jedna, nula, mínus jedna, mínus dva...“ počítá odpočet. Jakmile bylo mínus devět, ozval se výbuch. Ale to již byl pes zachráněn.

Všichni tleskají. Jak o život. Náhodou je poblíž stadion, kde jsou desetitisíce lidí. A doprostřed toho stadiónu přistává na laně strážmistr Kůstka. V náručí psa a tu ženu s těmi cedulemi. Ta neustále odhazuje cedule, již je u mínus 135, ale nikdo si jí nevšímá. Hrdina je zde totiž jenom jeden.

Strážmistr Kůstka.

„Ale, nechte toho,“ mává skromně rukou strážmistr, když mu hned po přistání připínají Nobelovu cenu. Je to již jeho osmá. Aby také ne. Prezident volá a chce Kůstku k telefonu.

„Chci vám poblahopřát, zase jste nejlepší. Zlikvidoval jste celou zločineckou bandu, se kterou jsme si nevěděli rady,“ hovoří do telefonu prezident a strážmistr říká: „Hlavní je, že se nikomu nic nestalo...“ a dívá se po všech okolo.

Strážmistr Kůstka sní. Usmívá se při svých představách. Pohupuje se na židli na policejní stanici v Brodě a sní si svůj sen. Kéž by jednou vyšel!

Tak to je strážmistr Kůstka.

A do třetice, kromě něj a kapitána Bláhy, doplňuje sestavu oddělení mladá čekatelka v hodnosti rotný. To je nejnižší policejní hodnost. Policistka Dušková. Chtěla dělat v Tesco, ale to dojíždění jí strašně vadilo. Tak je u Policie. Táta to zařídil. Ona sama sní o kariéře modelky. To je její hlavní sen. Nebo pilotky, nebo milionářky. Ale nejvíce asi modelka. Ale nežli vyjde něco z toho, přepisuje protokoly a čte si zprávy z internetu na policejní stanici Brod. Její starost je dobře se obléknout. Aby to ladilo.

Její nejčastější představy jsou úplně jiné, nežli sny strážmistra Kůstky. Jaké?

Rotná Dušková je na přehlídkovém molu. Chodí sem a tam, lidé tleskají jak o život a rotná Dušková, která na sobě nemá policejní uniformu, ale jakýsi model šatů, se usmívá. Novináři se nemohou dočkat. Sotva ona dojde na konec mola, okamžitě ji atakují mikrofony strčenými před ústa. Desítky otázek: „Navrhovala jste všechny modely sama? Jak to, že máte takový talent? Jak je možné, že vám to tak ladí dohromady? Proč na ty barevné kombinace, které jste použila, ještě nikdo nepřišel? A jak je možné, že jíte a vůbec nepřiberete?“

Cvakání fotoaparátů, blesky osvětlují pódium. Kamery běží naplno. Kdosi podává rotné Duškové telefon. Volá prezident.

„Ano?“ zakrývá si Dušková sluchátko, aby dobře slyšela.

„Měl jsem jet odměnit nějakého policistu na nějaký stadion, ale raději pojedu na vaši módní přehlídku!“ říká Dušková do telefonu ten muž a Dušková se ptá: „Kdy přijedete?“

„Asi tak za půl hodiny,“ řekne prezident.

„Tak to jsem v Paříži. Bohužel,“ lituje Dušková.

„A co za hodinu?“

„Milán,“ odpoví ona.

„A pak?“

„New York, Stockholm a zase Paříž,“ říká ona a prezident konstatuje: „Tak to mám holt smůlu,“ a smutně zavěsí.

Tisíce fotek. Dušková se nastavuje. Ví, že jí to sluší. Má svoje šaty. Tedy ty, které sama navrhla. Je skvělá modelka a skvělá návrhářka.

Tak, i rotná Dušková na policejní stanici v Brodu sní. Také se usmívá. Kéž by jí to jednou vyšlo!

Náčelník Bláha má oba mladé policisty jako svoje děti. Konec konců, věkově by to i sedělo.

Náčelník Bláha má ovšem také své sny:

Náčelník, již ne v uniformě, ale jen v tílku a v trenkách, sedí na zápraží své chaty. Sedí v houpacím křesle. Houpe se. V jedné ruce lahev s pivem, v druhé kus klobásy.

„Náčelníku, stal se zločin! Jen vy jej dovedete vyšetřit!“ volá na něj přes plot pan prezident a dodává: „Jsme bezradní. Nikdo s tím nemůže pohnout. Zbýváte jen vy! Prosím, moc vás prosím!“

„Jděte do háje! Já jsem v důchodu!“ odpoví náčelník, mávne rukou a houpe se v houpacím křesle. Prezident skloní hlavu a smutně odchází.